

РЕШЕНИЕ

№ 26019

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **5168** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Н. В. А. от [населено място], чрез адв. А., срещу решение № 513005-78 от 02.04.2025г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на жалбоподателя е отказано изтриване на личните му данни, обработвани в Интегрирана регионална полицейска система във връзка с досъдебно производство № ЗМ-1959/20.07.2011г. по описа на 02 РУ – СДВР, протоколно определение за споразумение по НОХД № 14170/2011г. от 29.07.2011г. по описа на СРС, 112-ти с-в и задържане със заповед № 602 от 20.07.2011г- по описа на 02 РУ - СДВР.

Жалбоподателят посочва, че процесната заповед е неправилна, тъй като обезсмисля действието на реабилитацията и заличаване на правните последици на осъждането. Поради това се иска от съда да отмени процесното решение. Претендира разноси по списък. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът – директора на Столична дирекция на МВР, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Н. В. А. е подал молба вх.№ 513000 – 5268/23.01.2025г. до директора на СДВР за заличаване на лични данни, въведени в масивите на МВР във връзка с досъдебно производство № ЗМ-1959/2011г. по описа на 02 РУ – СДВР и пр.пр. № 32895/2011г. на СРП. По служебен път е изисквана преписката във връзка с досъдебното производство. Същото е образувано за това, че на 20.07.2011г. А., в съучастие с друго лице чрез използване на МПС, е отнел чужди движими вещи

– 79 литра бензин тип А95Н на обща стойност 200лв. от владението на управител на ТК „Ш. Н.“. За извършеното на жалбоподателя е повдигнато обвинение по чл. 195, ал.1, т.4 вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК, по което делото е прекратено с одобрено от съда споразумение в осз от 29.07.2011г. по НОХД № 14170/2011г. на СРС, 112 с-в. С това споразумение му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 мес., като изтърпяването на наказанието е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК с 3 год. Видно от електронна справка за съдимост от 25.02.2025г., няма данни за други осъждания на лицето, като по това е реабилитирано по чл. 88а от НК. Към молбата е приложено удостоверение от НСлС от 14.01.2025г., в уверение на това, че към тази дата срещу лицето няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства.

Извършена е проверка в АИС на МВР и е установено, че от 02 РУ – СДВР се обработват лични данни за лицето по заповед за задържане рег. № 3-602/20.07.2011г., карта за полицейска регистрация № 8284/2011г. на 02 РУ - СДВР и докладна записка от съответния полицаи по ЗМ-1959/2011г. На това основание е издадено процесното решение, с което е прието, че личните данни на нарушителите се заличават при настъпване на някое от обстоятелствата, посочени в чл.3 от Инstrukция № 8121з-748/2014г. В случая нито едно от тях не е налице. Мярката е от нормативен характер и е съразмерна, като отчита баланса между обществените и личните интереси. Относно степента на риск на лицето е прието, че същото е осъдено за умишлено престъпление от общ характер. Функциите на МВР по предотвратяване и разкриване на престъпления, защита на националната сигурност и обществения ред налагат личните му данни да се съхраняват в подходящ и разумен срок, вкл. след настъпване на реабилитация. Не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на жалбоподателя. Поради това мярката е приета за пропорционална и е отказано личните му данни, съхранявани в информационните фондове на МВР във връзка с досъдебно производство № ЗМ-1959/2011г. по описа на 02 РУ – СДВР, да бъдат заличени. Относно полицейската регистрация е направено предложение в същия смисъл съгласно чл. 68 от ЗМВР до директора на ГДНП. Решението е съобщено на жалбоподателя на 15.04.2025г. Жалбата срещу него е подадена на 28.04.2025г.

По делото е представена справка от СДВР от 06.06.2025г., според която в АИС на МВР не са налични данни за образуване и водени досъдебни производства срещу жалбоподателя след досъдебно производство № ЗМ-1959/2011г. Приложена е справка и от НСлС от 16.06.2025г., видно от която в ЦИССС няма данни за неприключени наказателни производства за жалбоподателя. За установяване компетентността на органа е представена заповед № 8121з-1111 от 08.10.2019г. на министъра на вътрешните работи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Съгласно чл.28, ал.1 ЗМВР администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, а администратор на лични данни, според разпоредбата на чл.29, ал.1 ЗМВР, е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Министърът на вътрешните работи се е възползвал от предоставената от закона възможност като със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. /приета като доказателството по делото/ е оправомощил да разглеждат и да се произнасят по постъпилите от

субектите на лични данни искания за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР като под т.1.6. са посочени директорите и заместник-директорите на СДВР и на областните дирекции на МВР. Следователно, след като данните на жалбоподателя са обработени и въведени в информационните фондове на МВР от служители на СДВР, то компетентен да се произнесе по подаденото от искане, е директорът на СДВР.

Съгласно чл.24, ал.1 ЗМВР, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. Органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни - чл.25, ал.1 ЗМВР. Обработването се осъществява при условията и по реда на Закона за министерството на вътрешните работи, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета, и на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/. В чл. 26, ал. 1 ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в чл. 26, ал. 2 е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по, ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни. В изпълнение на цитираната разпоредба министърът на вътрешните работи е приел Инstrukция № 8121з-748 от 20.10.2014г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (по-долу Инstrukцията). В чл. 3 от същата инstrukция са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Сред тях не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитацията, както правилно е посочил и административния орган. В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното

обработване. Предвид съображенията на СЕС административният орган е извършил преценка на необходимостта от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя с оглед целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Прието е, че лицето е наказано за умишлено престъпление от общ характер, като деецът е рискова личност с оглед естеството и тежестта на престъплението по отношение на предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред.

Съдът не споделя изложените в процесното решение мотиви. Същите не отчитат субективната страна на деянието и обстоятелствата, при които то е извършено. Не са взети предвид незначителността на вредните последици, както и факта, че след процесното ЗМ са изминали 14 год., през които няма данни лицето да е извършило нови престъпления. Настъпилата реабилитация също е индичия, че субекта на данни представлява по-малък риск. Освен това органът при произнасянето си не е съобразил приетото в т. 59 от решението по дело C-118/2021 СЕС, че "... понятието "умишлено престъпление от общ характер" е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им..... ", а според т. 60 "..... всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в информационните масиви на МВР. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU: C: 2017: 592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива".

С оглед горното съдът намира, че не са изложени мотиви, от които да се направи извод защо личността на жалбоподателя е възприета като рискова. Тази преценка следва да се базира върху обстоятелства, настъпили след осъждането, за което се съхраняват данните в информационните масиви на МВР, а не само и единствено върху характера на престъплението, за което лицето е било осъдено. Следователно, ответникът, отказвайки изтриването на личните данни на жалбоподателя, не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработани, с оглед спазване на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е постановил незаконосъобразен акт. Независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Предвид горното, обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за изтриване на личните данни на жалбоподателя от информационните масиви на МВР при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона,

дадени в решението.

При този изход на делото, жалбоподателят има право на разноси за ДТ от 10лв. и адвокатски хонорар. Последният обаче не се присъжда, тъй като по делото липсват доказателства, че реално е заплатен.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, 41 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. В. А. от [населено място] решение № 513005-78 от 02.04.2025г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Столична дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. В. А., разноси по делото в общ размер на 10 лева.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: